

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES CASELLA

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Τὸ δειπνο κόντευε νὰ τελειώσῃ στὴν ἀπέραντη τραπεζαρία τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας. Μιά βαρειά ἀγωνία ἐβάραινε τὸ στήθος ὅλων καὶ ἡ ὁμιλία, πού συνήθως ἦταν ἐλαφρὲς καὶ εὐθυμης εἶχαν γίνεῖ ἀπόψε σοβαρὲς καὶ ἀνήσυχες.

Μιά ξανθὴ κοπέλλα μὲ ὠραία ζωηρά μάτια ἐπαναλάμβανε συχνὰ μὲ ἀπελπισμένη φωνή :

— Τί φοβίκα! Τί φοβίκα!...

— Ένας συμπαθητικὸς νέος πού καθόταν πλάι τῆς προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθυστερήσῃ ἀλλὰ ἐκεῖνὴ τοῦ ἀπαντοῦσε ξερά :

— Ἀφῆσέ με, Τζῶν.

— Ὁ Τζῶν ἦταν ἴσαμε τριάντα χρόνων. Ἐπιθυροῦντο ὅτι ἦταν ἀρραβωνιασμένοι μὲ τὴν ξανθὴ κοπέλλα καὶ ὅτι εἶχε κληρονομήσει κολοσσιαία περιουσία ἀπὸ τὸ θεῖο του. Πρὶν γοητευθῇ ἀπὸ τὴ χάρη τῆς Ἐντιὸ Πάλμερ, ὁ Τζῶν Λουρέντ ἐξοῦσε σὰν πλούσιος σπόρτσμαν, χωρὶς ἐγγονίους καὶ στενοχώριες κ' ἐθεωρεῖτο ἀπ' ὅλους ἐγωιστῆς. Ἐν τούτοις ἐλάτρευε τὸν ἀδερφό του τὸν Ἐντουαρντ, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδεε σ' ὅλα του τὰ ταξίδια καὶ στὶς ἐκδρομὲς του στὶς Ἀλπεις. Φαινόταν εὐτυχὴς ἀλλὰ πού καὶ πού μιά βαθειὰ μελαγχολία ἀπλωνόταν στὴν ὄψη του. Τώρα ἀκούγε τὶς ἀντιφατικὲς πληροφορίες πού κυκλοφοροῦσαν μέσα στὸ σαλόνι γιὰ κατὶ περιγηγῆς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ξεκινήσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν χωρὶς ὁδηγὸ γιὰ ν' ἀνεβῶν στὸ Γκραν Σαρμόζ καὶ πού ἐκινδύνευαν νὰ χαθῶν. Ἡ ὁμίλη, ὁ ἀνεμος, τὸ χιόνι εἶχαν συνωμοτήσει ἐναντίον τους.

— Κανείς ἀπὸ σὰς δὲν εἶνε ἀντρες; εἶπε ἔξαφνα ἡ Ἐντιὸ. Θὰ μείνετε ἐσὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα τὴ στιγμὴ πού ἄλλοι πεθαίνουν;

Μιά βαθειὰ ἐκπληξίς ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Τζῶν καθὼς τὸν ἀκούσε. Χωρὶς νὰ μιλῆσῃ, σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε στὴν ἔξοδο. Ὁ ἀδελφός του τὸν ἀκολουθῆσε. Ἡ Ἐντιὸ ἔτρεξε καὶ τοὺς ἐφθασε.

— Τὴ θὰ κάνης, Τζῶν; ρώτησε τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

— Θὰ προσπαθῶσουμε, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀπλᾶ, νὰ σώσουμε αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς.

— Ἀ! γιὰ μὲνα τὸ κάνετε αὐτό!

Ὁ Τζῶν ἀπάντησε μὲ τὸν ἴδιο τόνο.

— Ναι, γιὰ σένα.

— Εὐχαριστῶ. Ὁρεβουάρ Τζῶν. Ὁρεβουάρ, Ἐντουαρντ. Δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

Τοὺς εἶδε ν' ἀπομακρύνονται κάτω ἀπὸ τὴ ραγδαία βροχὴ καὶ γύρισε μέσα περήφανη γιὰ τὸν ἡρωισμό τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της.

Ὁ Τζῶν καὶ ὁ Ἐντουαρντ ἐτράβησαν γιὰ τὸ σταθμὸ τοῦ Σαρμόζ. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη κ' ὁ δρόμος ἦταν ἐρημος.

Ὅταν ἐφτασαν στὸ Σταθμὸ εὐρήκαν τοὺς ὁδηγοὺς πού ἐπρόκειτο νὰ πᾶνε νὰ βοηθήσουν τοὺς περιγηγῆς. Εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ καὶ περιμέναν πρῶτα νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ ξεκινήσουν.

Ὁ Τζῶν καὶ ὁ Ἐντουαρντ ἐξαντλήσαν ὅλη τους τὴν εὐγνωστία χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ πείσουν οὔτε ἓνα ἀπ' αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Τότε ἀλλάξαν τὰ κουστοῦμιά τους, πήραν δύο φανάρια, σκοινιά, τρόφιμα κ' ἐξεκίνησαν μοναχοί. Ὁ Τζῶν ἤξερε καλὰ τὸ βουνὸ γιὰ τὸ εἶχε ἀνέβει πολλές φορὲς... Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πεφτῇ ραγδαία. Ὅταν ἐφτασαν στὴ Μπλετιέρ, εἶχαν γίνεῖ μούσκεμα.

Ὁ Τζῶν ἐπρότεινε στὸν ἀδελφό του νὰ σταματήσουν σὲ μιά καλύβα πού ἦταν ἐκεῖ καὶ νὰ περιμένουν τὴν ἀγνὴ, μὰ αὐτὸς δὲν δέχτηκε.

Συνέχισαν τότε τὸ δρόμο τους σιωπηλοί...

Δυὸ ὥρες μ' ὅλη τὴν βροχὴ, ἀνέβαιναν, ἀνέβαιναν στὴν τύχη χωρὶς νὰ ἐξοῦν πῶς τὰ... Ὁ Ἐντουαρντ ἐν-

νοιοθε νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν ἡ δυνάμεις του. Τὸ σακκίδιο τοῦ ἐβάραινε τοὺς ὤμους, τὰ μάτια του ἔκαιαν, τὰ χέρια του παρὰ τὰ χονδρότατα γάντια εἶχαν ξυλιάσει. Ἐβράδιζε μὲ δυσκολία.

— Κουράγιο, τοῦ φώναζε ὁ Τζῶν. Λίγο ἀκόμα καὶ φθάνουμε στὸ Σαρμόζ.

Ἄξαφνα ἓνα μακρυνὸ σφύριγμα ἀκούστηκε.

Σταμάτησαν καὶ τέντωσαν τ' αὐτιά τους μ' ἀγωνία.

— Ἀκουσες; εἶπε ὁ Τζῶν. Εἶνε κάπου ἐδῶ κοντά μας.

Ἡ ἐλπίδα ἐδιπλασίαζε τὶς δυνάμεις του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ σχεδόν.

— Πιὸ σιγὰ! φώναζε ὁ Ἐντουαρντ. Ἀφῆσέ με ν' ἀναπνεύσω... Εἶμαι ἀρρωστος.

Κ' ἔπεσε βαρὺς στὸ χιόνι, ἀνέμπορος νὰ κάνῃ ἓνα κίνημα. Ὁ Τζῶν γύρισε, πῆγε κοντὰ του, ἀνοῖξε τὸ σακκίδιό του κ' ἐβγαλε τὸ κονιάκ.

— Ἐλα, πιὲς λίγο.

Τοῦ πτυποῦσε τὴν πλάτη, τοῦ ἐτρίβε τὰ χέρια, τὰ πόδια. Ὁ Ἐντουαρντ ἐννοίωσε τότε τὸν ἑαυτὸ του καλύτερα καὶ εἶπε πὼς μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορεία. Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἓνα νέο σφύριγμα ἐσχίσε τὸν ἀέρα.

— Εἴμαστε πολὺ ἀριστερά, εἶπε ὁ Τζῶν. Θάνε στὴν κορφὴ τοῦ Ναυτιγιόν...

Ξεκίνησαν πάλι. Προχώρησαν ἀκόμη μιᾷ ὥρα. Ἀξαφνα ἓνα οὐρλιασμα πού δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο ἐφθασε ἀπὸ μακριά :

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζῃ. Ὁ Ἐντουαρντ ἐξαντλημένος πιά, μόλις μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Καὶ τώρα εἶχαν νὰ κάνουν τὸ τραχύτερο ἀνέβασμα, στὴν κορφὴ τοῦ Ναυτιγιόν. Ὁ Τζῶν ἔδεσε μὲ τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὴ μέση τὸν Ἐντουαρντ καὶ ἄρχισε ν' ἀνέβαινῃ. Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἐντουαρντ κόνοντας μιά ὑπέρτατη προσπάθεια ἔσερνε τὰ πόδια του, μὰ δταν ἔκανε καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα σωριάστηκε χάμω. Ὁ Τζῶν ἀφοῦ μάταια ἀγωνίστηκε νὰ τὸν τραβήξῃ κατέβηκε κοντὰ του.

— Κουράγιο, Ἐντουαρντ, τοῦ εἶπε :

— Ὡ! Τζῶν! Δὲν μπορῶ πιά, δὲ μπορῶ. Ἀφῆσέ με νὰ πεθάνω.

— Ἐλα, ἔλα, μὴν κάνης ἔτσι. Πιὲς λίγο κονιάκ νὰ συνέλθῃς.

Ἐπλησίασε στὰ χεῖλιά του τὸ παγοῦρι ἀλλὰ ὁ Ἐντουαρντ τὸ ἐσπρωξε. Στὸ λιγιστὸ φῶς τῆς χαρὰν-γῆς, τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει νεκρικὴν ὀχρότητα. Τὰ χεῖλιά του ἐκινουῦντο σπασμωδικά, σὰ νὰ θέλαν κατὶ νὰ ἐμπιστευθοῦν. Ἦταν ἓνα παραλήρημα : Ὁ Τζῶν κυττοῦσε μὲ ἀπελπισία τὸν ἀγαπημένο του ἀδερφό πού χαροπάλευε καὶ τοῦ ἔλεγε τρυφερά, διακεκομμένα λόγια σὰν μάννα πού θέλει νὰ ἡσυχάσῃ τὸ τρομαγμένο της μικρὸ.

— Δὲν εἶνε τίποτε... Δὲν εἶνε τίποτε... Θὰ περάσῃ... Μιά κούραση... Μιά ἐξάντληση... Πόσες φορὲς κ' ἐγώ...

Καὶ τοῦ ἐχάιδευε τὰ μαλλιά.

— Ἐλα χρυσέ μου, μιλῆσέ μου μὴ μὲ τρομάξῃς...

Ὁ Ἐντουαρντ μὲ μιά τελευταία προσπάθεια ἀνασηκώθηκε λίγο, ἔκανε νόημα στὸν ἀδερφό του νὰ σκύβῃ περισσότερο στ' αὐτὸ του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε :

— Νὰ τῆς πῆς... νὰ τῆς πῆς... πὼς πέθανα γι' αὐτὴν...

— Γιὰ τὴν σιάν; ρώτησε ὁ Τζῶν μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Γιὰ... γιὰ... γιὰ τὴν Ἐντιὸ...

Πόσο τὴν ἀγαποῦσα!...

Ξανά εἶπε ἄλλῃ μιά φορὰ τ' ὄνομά της κ' ἔπεσε ξερός.

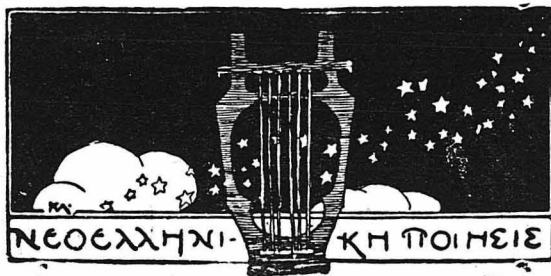
Τοῦ Τζῶν πῆγε νὰ τοῦ φύγῃ τὸ μυαλό. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἀποκά-

Ὁ Τζῶν ἔδεσε μὲ τὸ σκοινὶ, ἀπὸ τὴ μέση τὸν Ἐντουαρντ.

Τραβούσαν στὴν τύχη χωρὶς νὰ ξέρουν πού πηγαίνουν.

ΑΛΚΥΟΝΕΣ

Ω! 'Αλκυόνες, πού γιά σᾶς ἡ ἀπάνεμιὰ μακραίνει
Τὸ κύμα καὶ τὴν καταχνιά γιά λίγο ἀπ' τοὺς γιालούς,
Πάνω ἀπ' τὴ χειμωνιάτικη τὴ γύμνια σ' ὅλα φαίνει
Τὴ χάρις τῆς μιᾶν 'Ανοιξῆς γλυκεῖα, χωρὶς ἀνθούς,

'Ολημερίς κι' ὀλονυχτίς ἡ τρικυμία γυρνοῦσε
Κουρσεύοντας τὰ πέλαγα κι' ἐδῶθε στίς στεριές,
Χτυπώντας, ὅπου ἡ Μοῖρα μας τυφλά τὴν ὁδηγοῦσε
'Επνιγε ἀγάπες γύρω μας κι' ἐγκρέμιζε φωλιές.

'Αχαρα μάτια, ἄς κλάψουνε τὰ σκόρπια τὰ συντρίμια.
Μὰ ἐγώ, πού ξέρω ταπεινὸς πῶς εἶνε ὁ στεναγμός,
πῶς εἶνε μάταιη κραυγὴ μονάχα κι' ἡ βλαστήμια,
'Εσᾶς πουλιά, πού πάντοτε πετᾶτε πρὸς τὸ φῶς,

Παρακαλῶ σας, σὰν ξεχνᾶ με τόσα νὰ συντρίψῃ
Καὶ τῆς ψυχῆς μου τὰ φτερά, ἡ ἄγρια ἡ τρικυμία,
'Εσεῖς μαζί σας πάρτε τὴν μακρυνὰ ἀπ' τὴ μαύρη θλίψη
Κι' ἀπ' τὰ ναυαγία, στὴ γλαυκὴ ν' ἀράξῃ ἑσπεριὰ.

ΕΚΑΤΟΜΒΗ

Πλατιά χαρὰ τὴ χάρηκα καὶ τῆς δροσιᾶς τὴ στάλα
στὰ ρόδα μιᾶν αὐγῆς.

'Ηταν ἡ ὥρα, ποὐλινε τῆς 'Ανοιξῆς τὸ γάλα
ἡ διψασμένη γῆ.

Λάβρα, φωτιά, σὰ μ' ἔκαιγεν ἑρωτικὸ ἓνα πάθος,
—κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῖ—
καὶ μὲς τῶν ρόδων ἔσκυψα, σὰ μέλισσα, τὸ βάθος
λίγη δροσιὰ νὰ πῶ.

Καὶ τώρα, πού θά πάρομε, καρδιά μου ἀναπνοὴ
ἀπ' τὸν πικρὸν ἄγωνα;

'Η 'Ανοιξὴ βροσίλεψε—Κι' ἀπάνω σου ἡ πνοὴ
βογγαεῖ ἑνὸς χειμῶνα.

ΑΘ. Κυριαξῆς

ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Κάθε φορὰ πού σὲ θωρῶ
τὸ δρόμο μοναχὴ νὰ πλεῖν.
πού ἀκουμπᾷς στὸ ἓνα πλευρὸ
κι' ὕστερα στ' ἄλλο ξιναγέρεται.

μὲ τὰ κατάσπρα σου μαλλιά
νὰ σοῦ ἀνιμίζουν στὸν ἄγέρα,
κι' ἀργά, σκυφτά, χωρὶς μιλιὰ
νὰ διαπερνᾷς τὴ στράτα πέρα.

παλιὸ καράβι σὲ θωρῶ
πού τὸ ρημάξαν ἄγριες μπόρες
καὶ πού τὸ σέρνουνε σκεβρὸ
τῆς θάλασσας οἱ Νεροκόρες.

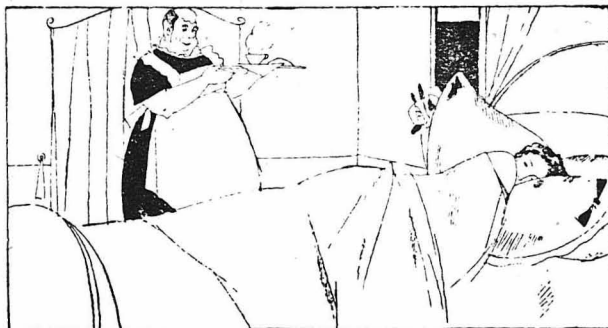
Αἰμιλία Στ. Δάφνη

~~~~~  
λυψις, τὸ πτώμα τοῦ ἀγαπημένου του 'Εντουαρντ, ἡ μακρυνὲς  
ἀπελπισμένους φωνὲς πού ἤχουσαν στ' αὐτιά του σὰ νάβγαζαν ἀπὸ  
στόματα δαιμόνων, τὸν ἔκαναν μανιάδη. Ἀρχισε νὰ τρέχῃ, νὰ  
τρέχῃ ἄσκοπα καὶ φρενιασμένα στὸ γλυστερὸ κατήφορο...

\*\*\*

Τὸ μεσημέρι ἓνας λαμπρὸς ἥλιος ἀγκάλιαζε τὸ χιονισμένο βουνό.  
Οἱ ὁδηγοὶ ἀκολουθοῦντο ἀπὸ τὴν 'Εντιὰ καὶ μιὰ συντροφιά ἀνη-  
συχὼν ἀγγλῶν διευθύνθηκαν σ' ἓνα ἀκίνητο σημάδι πού δέκοπτε  
τὴν ἀχανὴ λευκότητα τῆς πλαγιάς. Ἐπλησίασαν, ἐπλησίασαν ἀκόμη  
καὶ δὲν πιά ἐφθασαν σὲ ἀπόσταση ἑνὸς μέτρου μιὰ σπαρακτική  
φωνὴ ἀκούστηκε.

'Ηταν ἡ φωνὴ τῆς 'Εντιὰ, πού εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἀρραβω-  
νιστικὸ της νεκρὸν. Ὑστερὰ ἀπὸ πολλὴ ὥρα εὐρέθηκαν καὶ τὸ  
πτώμα τοῦ 'Εντουαρντ. Κ' ἡ 'Εντιὰ δερντοῖταν τώρα ἀνάμεσα στὰ  
δύο ἀδέλφια πού βόηχαν τὸ θάνατο ἐξ αἰτίας τῆς. Ἐκλαψε, ἔκλαψε  
ὡς πού στεγνώσαν πιά τὰ μάτια τῆς. Μὰ τὸν μυστικὸ ἔρωτα τοῦ  
'Εντουαρντ, δὲν τὸν ὑποψίαστηκε ποτέ...



## ΠΟΣΑ ΕΚΕΡΔΙΖΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Τὰ κέρδη τῶν διαφόρων συγγραφέων δὲν ἦσαν πάντοτε στα-  
θερά. Διέφεραν ἀναλόγως τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἔργων των, καὶ ἔκα-  
νονίζοντο πάντοτε μὲ τὸ φιλαναγωνιστικὸν ἢ ὄχι πνεῦμα τῆς ἐπο-  
χῆς τους.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Μεσαίωνα π. χ. οἱ συγγραφεῖς, οἱ ραψωδοὶ  
κ. τ. λ. ἀμειβόντουσαν μόνον ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας καὶ μεγιστάνας  
τῆς χώρας τους. Ὁ Γάλλος Κόμης Ρουσελλὼν π. χ. συντηροῦσε  
στὸ μέγαρό του τέσσερες ραψωδοὺς, σὲ καθένα τῶν ὁποίων με-  
τροῦσε 3.700 φράγκα ἐτησίως!

Ἀργότερα ὁ Ραμπέλαι (1483—1553), δὲν ἐκέρδιεν τίποτε σχε-  
δὸν ἀπὸ τὸν «Γαργαντούα» του καίτοι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου αὐτοῦ  
δὲν ἦταν καθόλου μικρὴ.

Ὁ ποιητὴς Μαρώ, καίτοι σύγχρονος τοῦ Ραμπέλαι, εἶχε διορι-  
σθεῖ ἀπὸ πολὺ νωρὶς εἰς μιὰν καλὴν θέση καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ κερ-  
δίζῃ μὲ τὴν φήμην τῶν ἔργων του, τὴν εὐνοία τοῦ Βασιλέως τῆς  
Γαλλίας, ὁ ὁποῖος εἰς ἐνδειξὴν θαυμασμοῦ γιὰ ἓνα τοῦ τελευταῖο  
ποίημα, τοῦ ἐδῶρκε ἓνα σπῆτι καὶ τοῦ ἀπέστειλε συγχρόνως καὶ  
14.000 φράγκα ἀνταμοιβῆς τῆς... ἰδιοφυΐας του!...

Ὁ Ρακίνας στὴν ἀρχὴ τοῦ συγγραφικοῦ του σταδίου δὲν ἐκέρ-  
διζε ἀπολύτως τίποτε καὶ μόνον ὅταν ἀργότερα, τοῦ ἀπενεμήθησαν  
αἱ δύο συντάξεις τῆς αὐτῆς καθὼς καὶ μερικὰ ἄλλα ποσὰ ἀπὸ τὰ  
ἰδιαίτερα ταμεῖα μερικῶν εὐγενῶν, κατάρθωσε νὸ πραγματοποιη-  
θῇ ἓνα ἐτήσιον εἰσόδημα 50.000 φρ.

Ὁ Μολιέρος, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἦταν συγχρόνως συγγραφεὺς  
θεατρῶν καὶ ἡθοποιός, πέθανε ἑκατομμυριοῦχος. Ὑπολογίζεται  
ὅτι ἀπὸ κάθε κωμῳδία πού ἐπαίξετο τοῦ ἔμεναν καθαρὰ κέρδη  
περὶ τὰ 50.000 φράγκα!

Ὁ Βολταῖρος (1694—1778) ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέ-  
ρους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας. Τὸ ἐτήσιον εἰσόδημά του ἐφθάνε τις  
350.000 φράγκα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δαπανοῦσε μόνον τὰ 150—200...  
Οὐδέποτε σκέφθηκε νὰ φεληθῇ ἀπὸ τὰ ἔργα του καὶ τὸ μόνον πού  
ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ἐκδότας του, ἦταν νὰ τοῦ δίδουν μερικὰ ἀντί-  
τιπα γιὰ νὰ τὰ μοιράζῃ στοὺς φίλους του.

Ὁ Ρουσσὸ ποτέ δὲν κατάρθωσε νὰ ἔχῃ ἐτήσιο εἰσόδημα ἀνώ-  
τερο ἀπὸ 2.700 φράγκα ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἔργων του. Ἀπὸ  
τὴν ἐκδοσὴ τῆς «Νέας Ἐλπίδας» ἐκέρδιζε μόνον 3.860 φράγκα ἀπὸ  
δὲ τὸ «Κοινωνικὸ Συμβόλαιον» μόνον 2.200 φρ. Κατὰ τὰ τελευταῖα  
δὲ χρόνια τῆς ζωῆς του, ἔχων ἀνάγκην χρημάτων, ἀναγκάστηκε νὰ  
παραχωρήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας τῶν ἔργων του σὲ κά-  
ποιο ἔλβετο, ἀντὶ τοῦ ἰσοβίου εἰσοδήματός των 2.000 φρ. ἐτησίως.

Πολλοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους συγγραφεῖς φαίνεται  
ὅτι ἐκέρδιζαν πολὺ περισσότερα ἀπὸ τοὺς παλαιότερους συνα-  
δέλφους των.

Ὁ Εὐγένιος Σῆς π.χ. (1804-1857) ἀπὸ τὸν περίφημον «Περι-  
πλανώμενον Ἰουδαῖο» του ἐκέρδιζε 100.000 φράγκα, ἀπὸ δὲ τὰ  
«Ἀλόκρυφα τῶν Παρισίων» 80.000 φράγκα!

Ὁ Δουμᾶς πατὴρ μόνον ἀπὸ τοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακες» καὶ  
ἀπὸ τὸ «Μόντε Χρήστο» ἐκέρδιζε περὶ τις 250.000 φράγκα!

Ὁ Βικτωρ Οὐγκὼ ἀπὸ τοὺς περίφημους «Ἀθλοῦς» του ἐκέρδιζε  
τὸ ποσὸ 360.000 φράγκων, ὅταν δὲ ἀπέθανε ἄφησε περιουσίαν  
7.000.000 τῶν ὁποῖα εἶχε δημιουργήσει ἀπὸ τὰ κέρδη τῶν ἔργων του.  
Ὁ Θιέρσος ἐπίσης ἐκέρδιζε ἀρκετά. Μόνον ἀπὸ τὴν «Ἱστορία  
τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως» ἐκέρδιζε 200.000 φράγκα!

Ἡ Γεωργία Σάνδη ἐπίσης εἶχε ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς πραγματοποιη-  
θεῖσι τὸ σταθερὸ ἐτήσιον εἰσόδημα τῶν 50-60 χιλ. φράγκων.

Ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς συγγραφεῖς ἐκείνους πού θεωρεῖται ὅτι  
ἐκέρδιζαν περισσότερα εἶνε:

Ὁ Λόρδος Βύρων ὁ ὁποῖος σὲ διάστημα ἐλαχίστου χρόνου εἶχε  
κερδίσει τὸ ποσὸ τῶν 500.000 φρ.

Ὁ Βάλτερ Σκῳττ πού εἶχε κέρδη ἀνω τῶν 200.000 φρ. καὶ τέλος

Ὁ Κάρολος Δίκενς ὁ ὁποῖος κατάρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ  
ἀπὸ τὰ ἔργα του ἓνα σταθερὸ ἐτήσιον εἰσόδημα 100.000 φράγκων.

~~~~~  
ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ, μεταχειρισμέ-
να βιβλία διαφόρου ὕλης καὶ ἐλόκληρῃ βιβλιοθήκαι. Ἐπίσης
ζητοῦνται σώματα ἢ τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ
βιβλίων. Ἀγοράζονται ἀκόμη ἔργα ζωγραφικῆς, ἀγιογραφίαι
βυζαντινῆς καὶ παλαιᾶς κομφοτεχνήματα. Εἰδοποιῆστε ἢ
γράφετε στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 7.